

Analysis and study of the reflection of American social conditions on Berenice Abbott's "Changing New York" Photo Collection

Azadeh Hayeri¹ , Pejman Dadkhah²

¹Master's student in photography, department of photography, art faculty, Eqbal Lahoory higher education institute, Mashhad, Iran,

²Assistant professor, department of photography, art faculty Eqbal Lahoory higher education institute Mashhad, Iran,

(Received: 18 Jun 2023, Accepted: 11 May 2023)

Berenice Abbott is an American photographer. She experimented many different styles and genres of photography, during her life. Portrait photography, urban documentary photography and scientific photography are among the most important ones. She is one of the few photographers who have experienced such diversity in photography. From 1929 to 1939, she documented New York City by her photos in a straight (pure) manner. This project was named "New York in change". The outcome of this ten-year project is more than 300 photos captured by a large format camera named "View Camera", which have been published in a book with the same title. In this regard, this question is mentioned that, what effect did the social conditions of the US in that period of time, have on Berenice Abbott and how was it reflected in her photos? The purpose of this research is to study and analyze the photos of the "Changing New York" photo collection, from the social point of view and to comprehend the social-economic changes during the era that these photos were captured. The way of collecting the needed information has been the library method and the research manner of the current research is based on the descriptive-analytical method. At the beginning of this article, Berenice Abbott, her style and type of photography and the social-economic conditions of the years she photographed New York City, are mentioned. Next, the "Changing New York" photo project is explained thoroughly, and at the end, this photo collection is analyzed from a social perspective. The research discoveries show that Berenice Abbott was able to reflect her ideas through her photos in this specific photo collection. The ideas which were influenced by social conditions of that period of time. The audience can uptake the reflected social and

economic conditions in the photos, very well. This is the ultimate goal of a photographer, communicating with the audience through their photos.

Keywords:

Berenice Abbott, straight photography, urban documentary photography, the USA great depression, reflection approach.

Introduction:

Since its generality, urban-documentary photography has reflected the social, political and economic conditions of the society at different times. It has even caused changes in national laws in some cases; Such as Lewis Hine's photos of child labor, which changed the laws for them in America. Bernice Abbott is one of the photographers who has different experiences in photography and has experienced various methods and genres in this field. One of her most important and famous works is photographing New York City. This project was done right at a time when the city was facing lots of changes in terms of appearance, economy and social. She is also considered one of the urban-documentary photographers who followed the pure or straight photography manner and avoided editing her photos. Her photos, perfectly, reflect the changing conditions of New York City at that time.

In order to achieve research objectives, at the beginning a brief introduction of the photographer will be given. Then her special manner of photography is stated and after mentioning the living economic conditions in terms of the great depression in the US, the photography project under study is introduced and finally the analysis of a few photos of this photo collection are presented, as samples of the whole project.

The research manner of the current research is based

Citation: Hayeri, Azadeh; Dadkhah, Pejman (2023). Analysis and study of the reflection of American social conditions on Berenice Abbott's "Changing New York" Photo Collection, *Journal of Two-Quarterly Journal of Visual Arts Studies*, 1(1-2), 91-104. (in Persian) DOI: <https://doi.org/10.22111/jart.2023.45608.1036>

on the descriptive-analytical method and the way of collecting the necessary and needed information has been the library method. According to the research purpose and the proposed questions, the effort is based on that, by relying on the "reflection approach" principle, of the photographs of Bernice Abbott's photo project "Changing New York", are analyzed and evaluated and through these photos the changes of social and economic conditions in New York city at that time (the 1930s) are evaluated, why so, based on the principle of reflection, it is always believed that an original and perdurable art is a reflection of the social conditions of the artist's time. In addition to clearly reflecting the society conditions, this kind of art, can be considered as reliable documents that lead to awareness.

The project of photographing New York City in a time that this city has experienced major changes, in a direct (pure) and documentary photography manner, can be used and referred to as a historical evidence for the future generations. Bernice Abbott has done this important task very well. Although other photographers have also accomplished similar tasks, but the circumstances in which Abbott began to photograph, just before the beginning of the Great Depression, the type of photography she used and the specific angles she chose for her photos, created a very different collection in comparison with other photographers. This project includes more than 300 photos, from which 5 photos were chosen as samples and are studied and analyzed. The selected photos were chosen in a way that they could introduce a large part of the whole photo collection's goals. These 5 photos have been repeated in similar ways in other frames, or the photographer's intention of taking other photos is very alike the analysis presented for these 5 frames. As a result, it can be said that these 5 frames can very well represent this photo collection.

By studying the photos of the "Changing New York" photo collection, it can be observed that Abbott's photos of long bridges over New York City rivers, such as the Hudson River, their metal skeletons, buildings and skyscrapers all show the progress and confrontation of old and new side by side. The earlier

low-rise buildings next to the modern tall and huge skyscrapers that sometimes didn't even fit in the photo frame. The appearance of these high-rise buildings attracts eyesight so that the short building in front is not even seen at the first glance. At the beginning, the grandeur and height of that high-rise building attracts the viewer's attention. This confrontation of past and present, old and new, all are signs of development; the kind of development that can be mentioned the special and unique characteristic of New York City and also of the US in those years.

Certainly, the special conditions of those days in New York City- the prevailing economic and social conditions in the American society of those years – had a great impression on Bernice Abbott as shooting the photos of this collection. As it was stated in the reflection theory, being influenced by the society makes the photos (especially the documentary photos) to represent that particular time period of the society and this is done perfectly in Abbott's photos. The economic inequality, the confrontation between the past and the present, the contrast between modern life and the fadeaway life of the past, and other items that were explained one by one, are reflected in this photo collection. Besides these items, the photographer's viewing angle to modern and industrial structures is very significant, which also is important from the same sociological point of view. The fact that the structures are so huge and look very powerful against the small and weak human-being is one of the effects that occurred due to the immethodical constructions and the industrialization of the American society in those years. The feeling of getting lost and confused among all those high-rise buildings can also happen in the continuation of these events. Abbott has been able to convey all these emotions and conditions to the audience without any words and only by her photos. Finally, generally speaking, Bernice Abbott has been able to express her intentions correctly in her photos, and she has been very successful in this manner, so that the audience can fully understand and imagine the conditions of that era and the tremendous differences in the society by viewing her photos.

تحلیل و بررسی بازتاب شرایط اجتماعی آمریکا در مجموعه عکس «نیویورک در حال تغییر» برنیس ابوت

آزاده حایری^۱، پژمان دادخواه^{۲*}

^۱دانشجوی کارشناسی ارشد، گروه عکاسی، دانشکده هنر، مؤسسه آموزش عالی اقبال لاهوری، مشهد، ایران.
^۲استادیار گروه عکاسی، دانشکده هنر، مؤسسه آموزش عالی اقبال لاهوری، مشهد، ایران.
(تاریخ دریافت مقاله: ۱۴۰۲/۰۲/۲۱، تاریخ پذیرش نهایی: ۱۴۰۲/۰۳/۲۸)

۹۴

صفحات ۹۱-۱۰۴ (مقاله پژوهشی) | مطالعات هنرهای تجسمی، دانشکده هنر و معماری دانشگاه سیستان و بلوچستان • دوره اول، شماره ۱، بهار و تابستان ۱۴۰۳

چکیده

برنیس ابوت عکاس آمریکایی است که در طول زندگی خود شیوه‌ها و ژانرهای مختلف عکاسی را تجربه کرد. عکاسی پرتره، عکاسی مستند شهری و عکاسی علمی از مهم‌ترین آن‌ها هستند. او جز معدود عکاسانی است که چنین تنوعی را در کار عکاسی تجربه کرده است. وی از سال ۱۹۲۹ تا سال ۱۹۳۹، با پیروی از سبک عکاسی صریح یا مستقیم و در قالب مستند شروع به عکاسی از شهر نیویورک کرد. نام این پروژه «نیویورک در حال تغییر» بود. حاصل این تلاش ده ساله، بیش از ۳۰۰ قطعه عکس با دوربین قطع بزرگ و یوکمرا است که در کتابی با نام همین پروژه نیز به چاپ رسیده است. در این راستا، این پرسش مطرح می‌شود که شرایط اجتماعی آن دوران آمریکا، چه تاثیری بر برنیس ابوت داشته و چگونه در آثارش بازتاب یافته است؟ هدف از انجام این پژوهش، تحلیل عکس‌های مجموعه «نیویورک در حال تغییر» از منظر اجتماعی و دریافت تغییرات اجتماعی-اقتصادی در دوره زمانی ثبت این عکس‌ها می‌باشد. مطالب این پژوهش به شیوه کتابخانه‌ای گردآوری شده‌اند و روش انجام این تحقیق به صورت توصیفی تحلیلی می‌باشد. در این مقاله ابتدا به معرفی برنیس ابوت، شیوه و نوع عکاسی او و شرایط اجتماعی-اقتصادی دوران عکاسی او از نیویورک، پرداخته شده است. در ادامه به تفصیل راجع به پروژه «نیویورک در حال تغییر» توضیح داده شده و در انتها، این مجموعه عکس از منظر اجتماعی مورد تحلیل و بررسی قرار گرفته است. یافته‌های پژوهش بیانگر این است که برنیس ابوت به خوبی توانسته توسط عکس‌های خود در این مجموعه عکس موفق، اندیشه‌های خود را که برگرفته از شرایط اجتماعی آن دوران بوده، منعکس کند و مخاطب به خوبی می‌تواند شرایط اجتماعی-اقتصادی بازتاب شده در عکس‌ها را درک کند و با آن ارتباط برقرار کند که این مهم، نهایت هدف یک عکاس است.

واژگان کلیدی

برنیس ابوت، عکاسی صریح، عکاسی مستند شهری، رکود اقتصادی آمریکا، بازتاب

DOI: <https://doi.org/10.22111/jart.2023.45608.1036>

استناد: حایری، آزاده، دادخواه، پژمان (۱۴۰۲)، تحلیل و بررسی بازتاب شرایط اجتماعی آمریکا در مجموعه عکس «نیویورک در حال تغییر» برنیس ابوت، دو فصلنامه علمی- تخصصی «مطالعات هنرهای تجسمی»، دوره اول، بهار و تابستان، صفحات ۹۱-۱۰۴.

* نویسنده مسئول: تلفن: ۰۵۱-۳۸۲۱۸۸۳۰، E-mail: p.dadkhah@eqbal.ac.ir

تصویر ۱- برنیس ابوت پاریس ۱۹۲۷- عکاس ناشناس. ماخذ www.nytimes.com

انواع مشاغل موجود، شرایط زندگی مردم جامعه، شیوه حمل و نقل، وسایل مورد استفاده در منازل یا خیابان‌ها در آن دوره زمانی خاص و موارد بسیاری دیگر که در عکس‌های مستند قابل رویت هستند، همگی می‌توانند در جمع‌آوری اطلاعات و در نتیجه تحلیل و بررسی شرایط آن دوران، به تاریخ‌شناسان و عکاسان یاری رسانند.

هدف از انجام این پژوهش، تحلیل عکس‌های مجموعه «نیویورک در حال تغییر» از منظر اجتماعی و دریافت تغییرات اجتماعی اقتصادی در دوره زمانی ثبت این عکس‌ها می‌باشد.

پرسش تحقیق این است که شرایط اجتماعی آن دوران آمریکا، چه تاثیری بر برنیس ابوت داشته و چگونه در آثارش بازتاب یافته‌است؟

پژوهشی مستقل در ارتباط با تحلیل عکس‌های برنیس ابوت از منظر بازتاب شرایط اجتماعی یافت نشد. اما در مورد موضوعات مشترکی همچون زندگی نامه برنیس ابوت و پروژه عکاسی «نیویورک در حال تغییر» وی، مواردی یافت شد که به شرح ذیل می‌باشند:

تورج حمیدیان و شهریار توکلی (۱۳۹۲) در کتاب «فرهنگ عکاسان جهان» زندگی‌نامه برنیس ابوت را به صورت بسیار خلاصه بیان کرده‌اند و تعداد کمی از عکس‌هایش را به نمایش گذاشته‌اند. بیومونت نیوهال (۱۳۹۷) در کتاب «تاریخ عکاسی» به شرح مختصری از زندگی حرفه‌ای و پروژه‌های عکاسی مختلف ابوت در طول دوران کاری‌اش می‌پردازد. ویلفرید بتس (۱۳۹۸) در کتاب «کتاب نقره‌ای» در مورد تاثیرپذیری ابوت از اوژن اتره نوشته و تفاوت دیدگاه این دو عکاس را عنوان می‌نماید. رابرت هرش (۱۳۹۹) در کتاب «تاریخ اجتماعی عکاسی، شکار نور» خیلی کوتاه به معرفی پروژه «نیویورک در حال تغییر» برنیس ابوت می‌پردازد و از آن به عنوان یکی از پروژه‌های تحت نظارت «پروژه هنرهای فدرال» در آمریکا نام می‌برد.

عکاسی مستندشهری از زمانی که رواج پیدا کرد، در زمان‌های مختلف، شرایط اجتماعی، سیاسی و اقتصادی جامعه را منعکس کرده‌است. همچنین در بعضی موارد حتی باعث تغییراتی در قوانین کشوری هم شده‌است؛ مثل عکس‌های «لوئیس هاین» از کودکان کار که باعث تغییر قوانین کار کودکان در آمریکا شد. برنیس ابوت از عکاسانی است که تجربیات مختلف و گوناگونی را در راستای عکاسی دارد و شیوه‌ها و ژانرهای متنوعی در عکاسی را تجربه کرده است. یکی از مهم‌ترین و معروف‌ترین کارهایش، عکاسی از شهر نیویورک است. این عکاسی درست در زمانی صورت پذیرفته که این شهر با تغییرات بسیار وسیعی از لحاظ ظاهری، اقتصادی و همچنین اجتماعی روبرو بوده‌است. او نیز از عکاسان مستندشهری به حساب می‌آید که پیرو شیوه عکاسی از نوع صریح یا مستقیم بوده و از دستکاری در عکس‌هایش به شدت دوری می‌کرده است. عکس‌های وی شرایط متغیر آن دوران شهر نیویورک را به خوبی منعکس می‌کند. در راستای تحقق اهداف پژوهش، ابتدا به معرفی مختصری از عکاس پرداخته می‌شود. سپس روش و شیوه خاص عکاسی او بیان شده و پس از ذکر شرایط زندگی از لحاظ اقتصادی و رکود بزرگ اقتصادی آمریکا، به معرفی پروژه عکاسی مورد مطالعه، پرداخته شده و در انتها تحلیل تعدادی از عکس‌های این مجموعه به عنوان نمونه ای از کل ارائه می‌گردد. عکس‌های مستند، نشان‌دهنده شرایط و اتفاقات دوران گذشته هستند و بسیاری از وقایع را ثبت کرده‌اند. تحلیل و بررسی آن‌ها از دیدگاه‌های مختلف می‌تواند در راستای درک صحیح شرایط آن دوران به محققان و تاریخ‌شناسان کمک کند. یکی از شیوه‌های بررسی عکس‌ها از منظر اجتماعی است. در این پژوهش سعی شده از همین منظر، عکس‌های مجموعه عکس «نیویورک در حال تغییر» مورد تحلیل قرار گیرند. مورخان اجتماعی در کنار عکاسان می‌توانند با تحلیل عکس‌های مستند ثبت‌شده در دوره‌های مختلف، به شرایط اقتصادی، اجتماعی و حتی بعضاً سیاسی آن دوران پی ببرند. نوع پوشش مردم، شیوه ساخت‌وسازها،

روش پژوهش

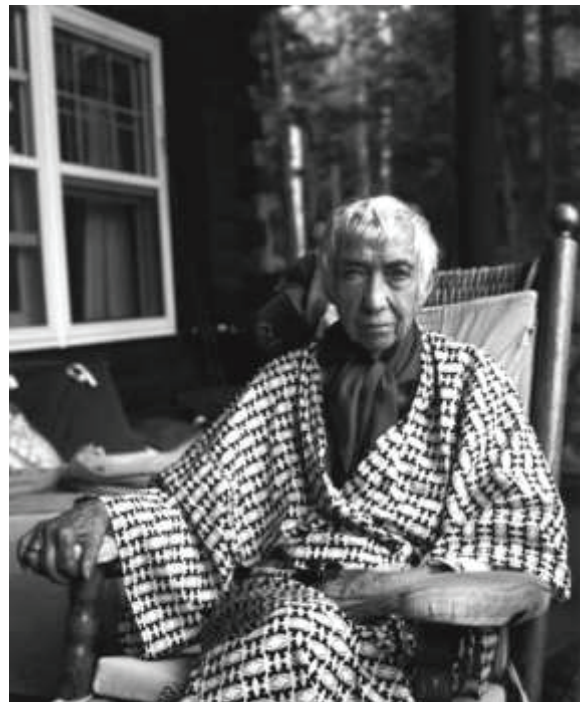
روش تحقیق پژوهش حاضر مبتنی بر شیوه توصیفی تحلیلی بوده و در گردآوری اطلاعات ضروری و موردنیاز از شیوه کتابخانه‌ای استفاده شده‌است. با توجه به هدف پژوهش و سوالات مطرح شده تلاش بر این است که با تکیه بر اصل «بازتاب» عکس‌های مجموعه «نیویورک در حال تغییر» از برنیس ابوت، مورد تحلیل و ارزیابی قرار گرفته و از خلال این عکس‌ها شرایط اجتماعی و اقتصادی در حال تغییر نیویورک در آن مقطع زمانی (دهه ۳۰ میلادی) بازخوانی گردد، چراکه همواره بر پایه اصل بازتاب، باور بر این است که اثر هنری اصیل و ماندگار، انعکاسی از شرایط اجتماعی زمانه هنرمند می‌باشد. این آثار علاوه بر بازتاب عینی و صریح جامعه می‌توانند به عنوان سند معتبر در نظر گرفته شده و گاهی منجر به آگاهی بخشی و شکل‌دهی شوند. با توجه به بررسی‌ها و جستجوهای انجام شده، در میان کتاب‌ها، مقالات، پایان‌نامه‌ها و پایگاه‌های معتبر اینترنتی،

پدرام حکیم‌زاده (۱۳۹۹) در کتاب «زنان عکاس جهان» به صورت مختصر، شرح زندگی‌نامه ابوت را بیان کرده و سپس به شرح روش کار و انواع پروژه‌های عکاسی او می‌پردازد. نیومی روزنبوم (۱۴۰۰) در کتاب «تاریخ جهانی عکاسی» توضیح کوتاهی در رابطه با پروژه «نیویورک در حال تغییر» از برنیس ابوت و اهداف او از انجام آن ارائه می‌کند و غالب بودن موضوع مستندنگاری شهری را در آن دوران بیان می‌کند.

زندگی شخصی برنیس ابوت^۲

برنیس ابوت ۱۷ ژوئیه سال ۱۸۹۸ در شهر اسپرینگ فیلد^۳ از ایالت اوهایو^۴ آمریکا به دنیا آمد و در ۹ دسامبر سال ۱۹۹۱ در شهر منسون^۵ از ایالت ماین^۶ چشم از جهان فرو بست. نام اصلی او برنایس ابوت بود (حمیدیان و توکلی، ۱۳۹۲، ۲۵۲). او دوران کودکی سخت و فقیرانه‌ای را پشت‌سر گذاشت، چون با مادر مطلقه‌اش به تنهایی زندگی می‌کرد. به گفته خود او، پدر برنیس به تصور این که همسرش به او خیانت می‌کند، از او جدا شده و او را بدون هیچ پولی از خانه بیرون می‌اندازد. برنیس در آن زمان فقط یک سال و نیم سن داشته‌است. در نوجوانی به خواندن کتاب بسیار علاقه داشت و همین امر باعث شد تصمیم بگیرد که ژورنالیست شود (Wheelock & Weaver, 1992).^۷ در نتیجه در سال ۱۹۱۷ وارد دانشگاه اوهایو^۸ شد. اما بعد از یک سال، تحصیل خود را نیمه‌کاره رها کرد و راهی شهر نیویورک شد. در آنجا به مجسمه‌سازی و نقاشی علاقه‌مند شد و در نتیجه تصمیم گرفت که در سال ۱۹۲۱ به پاریس سفر کند. در این ایام او تلفظ فرانسوی نام کوچک خود را به جای تلفظ اصلی آن، با تغییر کوچکی در املاء جایگزین کرد (حمیدیان و توکلی، ۱۳۹۲، ۲۵۲). در آن دوران که بین دو جنگ جهانی اول و دوم بود، در آمریکا بسیار به ساخت‌وساز و صنعت

تصویر ۲- برنیس ابوت ۱۹۹۱-عکاس هنک ا-نیل. ماخذ

<https://www.hankoneal.com>

اهمیت داده می‌شد. در نتیجه هنر اصلاً مورد لطف قرار نمی‌گرفت. به همین سبب اکثر هنرمندان برای آموزش و انجام کارهای هنری و پیشرفت در این زمینه به شهر پاریس می‌رفتند. عده‌ای معتقدند که هنر قرن بیستم در همین دوره تغییر کرد و این دوره را می‌توان یک رنسانس جدید دانست (Wheelock & Weaver, 1992).

در دو سال اول زندگی در پاریس، به آموختن مجسمه‌سازی و نقاشی پرداخت. اما در سال ۱۹۲۳ با «من ری»^۹ روبرو شد که از قبل با او آشنا بود. وی عکاس و هنرمند آمریکایی پیرو مکتب دادائیسیم^{۱۰} بود. من ری در آن دوران در پاریس، استودیو عکاسی داشت و به دنبال دستیاری می‌گشت که هیچ آشنایی با عکاسی نداشته باشد. پس برنیس را به عنوان دستیار خود انتخاب کرد (حمیدیان و توکلی، ۱۳۹۲، ۲۵۲). در کارگاه من ری، برنیس در ابتدا کار چاپ عکس‌ها را انجام می‌داد و از عکاسی چیزی نمی‌دانست، اما بعد از حدود سه سال، من ری تصمیم گرفت اساس اولیه عکاسی را به او آموزش دهد (Wheelock & Weaver, 1992). در سال ۱۹۲۵ من ری او را به اوژن اتزه معرفی کرد و این آشنایی، ابوت را بسیار تحت تاثیر قرار داد. اوژن اتزه^{۱۱} همسایه من ری بود. برنیس به او پیشنهاد داد که از چهره‌اش عکس بگیرد و او نیز پذیرفت. زمانی که برنیس تصمیم گرفت که نتایج را به اتزه نشان دهد، دریافت که او دیگر در قید حیات نیست. ابوت بسیار شیفته عکس‌های اتزه شده بود و همین امر باعث شد که تصمیم به خرید نگاتیوهای او کند. فردی به نام «آندره کالمو» این نگاتیوها را در اختیار داشت و آن‌ها را با بهای کمی به ابوت فروخت (مغربی، ۱۳۸۸، ۹). اقتدار عکاسانه محض در آثار اتزه بود که ابوت را بسیار تحت تاثیر قرار داد و باعث شد که هرگونه تردید وی در شیوه کاری عکاسانه‌اش را از بین ببرد و بیشتر به انجام آن‌ها بپردازد (سارکوفسکی، ۱۳۹۱، ۱۷۳). ابوت پس از مرگ اتزه به ترویج هنر او پرداخت. او در معرفی اتزه به جهان بسیار موثر بود. حتی کتابی هم از عکس‌های اتزه به چاپ رساند و در نهایت هم آرشیو نگاتیوهای او را به موزه هنر مدرن آمریکا^{۱۲} فروخت (حمیدیان و توکلی، ۱۳۹۲، ۲۵۲).

ابوت در سال ۱۹۲۶ کارگاه عکاسی خود را تأسیس و نخستین نمایشگاهش را برگزار کرد. سپس مدتی برای فراگیری عکاسی به برلین رفت و در سال ۱۹۲۷ دومین کارگاه خود را مجدداً در پاریس (تصویر ۱) پایه‌گذاری کرد. وی از چهره افراد مشهور و هنرمندانی که برای سفر یا اقامت به پاریس مراجعه می‌کردند، عکاسی می‌کرد. چهره‌هایی که ابوت ثبت می‌کرد، مانند عکاسان مدرنیستی که در سال‌های ۲۹-۱۹۲۸ در آلمان پرتله می‌گرفتند، غیرمتعارف بود. ابوت در اوایل سال ۱۹۲۹ تصمیم می‌گیرد برای سفری کوتاه و دیدار دوستان و خانواده و همچنین یافتن ناشری مناسب برای چاپ کتاب عکس‌های اتزه، به نیویورک^{۱۳} برود. نیویورک در آن سال، با نیویورکی که ابوت در سال ۱۹۲۱ ترک کرده بود، بسیار متفاوت بود و تغییرات روزافزونی در آن دیده می‌شد. برنیس، تحت تاثیر هنر اتزه تصمیم گرفت از نیویورک و تغییرات آن عکاسی کند (حمیدیان و توکلی، ۱۳۹۲، ۲۵۲). از نظر او شهر از لحاظ بصری بسیار هیجان‌انگیز و مهیج بود. این شرایط چنان برنیس را تحت تاثیر قرار داد که به پاریس برگشت و استودیوی خود را فروخت و به نیویورک نقل مکان

کرد. دوستانش همه او را سرزنش می‌کردند که این کار دیوانگی است، ولی او تصمیم خود را گرفته بود (Wheelock & Weaver, 1992).

بعد از بازگشت او به آمریکا، دوره رکود بزرگ اقتصادی شروع شد و همین امر باعث شد که هنر و هنرمندان از توجه دولت خارج شوند و در نتیجه ابوت برای انجام پروژه عکاسی خود، تا چندین سال هیچ اسپانسر نداشت. او با انجام کارهای متفرقه و کوچک، خودش به تنهایی پروژه را پیش برد. وی گاهی مشغول به عکاسی پرتره بود و گاهی تدریس می‌کرد (Wheelock & Weaver, 1992). تا آنکه بالاخره در سال ۱۹۳۵ تحت حمایت مالی مؤسسه اف ای پی^{۱۴} (پروژه هنری فدرال) قرار گرفت و پروژه‌اش «نیویورک در حال تغییر»^{۱۵} نام گرفت. او در سال ۱۹۳۹ از انجام این خدمت استعفا کرد و ۳۰۵ عکسی که تهیه کرده بود، در نهایت در اختیار موزه شهر نیویورک^{۱۶} قرار گرفت. آثار او در نشریاتی چون لایف^{۱۷} و فورچون^{۱۸} با استقبال زیادی مواجه شدند (حمیدیان و توکلی، ۱۳۹۲، ۲۵۳). پس از این دوره، برنیس ابوت به همراه یکی از دوستانش، به سفر و عکاسی از شهرهای کوچک در مسیر یکی از پرتددترین جاده‌های آمریکا پرداخت و این عکس‌ها را نیز در کتابی به چاپ رساند. بعد از آن به عکاسی علمی روی آورد و عکس‌هایی را برای کتاب فیزیک دانشگاه «ام آی تی»^{۱۹} تهیه کرد. در این بین اختراعاتی را نیز انجام داده که بعضی از آن‌ها را ثبت کرده است. از جمله آن‌ها می‌توان به منویاد^{۲۰} اشاره کرد که در اواخر دهه ۱۹۴۰ آن را به ثبت رسانده است (Wheelock & Weaver, 1992). ابوت، نه تنها نمایشگاه‌های بسیاری برپا می‌کرد بلکه به عکاسان جوان‌تر در برپایی نمایشگاه‌هایشان و انتخاب عکس نیز کمک می‌کرد. او همچنین در گردهمایی‌های مختلف در رابطه با عکاسی یا برای حمایت زنان متخصص شرکت می‌جست. وی زنان را تشویق می‌کرد تا به عکاسی روی آورند. او خود همواره از مشکلاتی که بر سر راه زنان شاغل وجود داشت، شاکی بود. مشکلاتی همچون پایین‌تر بودن دستمزد زنان در مقایسه با مردان. او با تاسف از زنانی یاد می‌کرد که در عکاسی با استعداد بودند، اما بعد از ازدواج کار خود را رها کردند (حکیم‌زاده، ۱۳۹۹، ۹). برنیس ابوت تا دهه ۸۰ زندگی به صورت فعال به عکاسی پرداخت و به غیر از تدریس و اختراع، کتاب عکاسی هم نوشته‌است. به گفته خودش وی همیشه تنها بود و تنها زندگی کرد و هرگز ازدواج نکرد، چون می‌دید که دوستانش بعد از ازدواج، به خاطر این که خانواده و فرزندان در اولویت بودند، کارهای هنری خود را به خوبی پیش نمی‌بردند یا آن‌ها را رها می‌کردند (Wheelock & Weaver, 1992). وی در سال ۱۹۸۶ دکترای افتخاری را از دانشگاه اوهایو دریافت کرد، همان دانشگاهی که در دوران جوانی، تحصیل در آن را نیمه‌کاره رها کرده بود (حمیدیان و توکلی، ۱۳۹۲، ۲۵۳) (تصویر ۲). در نهایت او در سن ۹۳ سالگی در آمریکا چشم از جهان فرو بست.

عکاسی صریح یا مستقیم^{۲۱}

ابوت از کسانی بود که پیرو شیوه عکاسی صریح (مستقیم یا سراسر است) بود. در این شیوه عکاسی، حفظ عکس بدون دستکاری در هنگام عکاسی و همچنین در زمان ظهور و چاپ عکس، بسیار اهمیت داشتند. او عکس‌های پیکتوریالیست‌ها^{۲۲} را نمی‌پسندید. این نوع

از عکس‌ها در دوره‌ای که او مشغول به کار بود، بسیار طرفدار داشتند. لذا در کار خود، مورد حمایت این گروه نبود. او معتقد بود که در این ابزارآلات همه‌کاره مدرن و در این ساختمان‌های بلند، شعری نهفته است (حمیدیان و توکلی، ۱۳۹۲، ۲۵۳) و احتیاجی به شاعرانه جلوه‌دادن عکس‌ها وجود ندارد. در تاریخ عکاسی تنش میان عکاسی صریح و وسوسه رعایت معیارهای زیباشناختی، دائمی بوده است. هنگامی که عکاسان علیه افراط در اصول زیبایی‌شناسی پیکتوریالیستی واکنش نشان داده و استفاده از هنرهای تجسمی خصوصاً نقاشی را به عنوان الگو رد کرده و مصمم شدند که بر ویژگی‌های خاص عکاسی، یعنی وضوح در ارائه جزئیات و ثبت دقیق و خودکار واقعیت تکیه کنند، عکاسی صریح پیروز شد (مورا، ۱۳۹۷، ۱۶۱). هدف این سبک ارائه جزئیات و ثبت دقیق و خودکار واقعیت می‌باشد. عکاسی صریح سعی دارد یک صحنه یا موضوع را در فوکوس و جزئیات دقیق به تصویر بکشد، مطابق با ویژگی‌هایی که عکاسی را از رسانه‌های تصویری دیگر مخصوصاً نقاشی متمایز می‌کند. عکاسی صریح یا مستقیم یا خالص، شرایط توانایی دوربین را به درستی برای به تصویر کشیدن یک واقعیت، به نمایش می‌گذارد. پل استرن^{۲۳} و آلفرد استیگلیتس^{۲۴} پیشگامان این نوع عکاسی در نیویورک بودند. سبک صریح برای شناخت ژانرهای عکاسی دوران معاصر مانند عکاسی مستند، عکاسی خیابانی و عکاسی-خبری کاربرد دارد. اصطلاح صریح به طور کلی به عکس‌هایی اطلاق می‌شود که دست‌کاری نشده است، چراکه عکاسان مستقیماً تصویر را قبل از گرفتن عکس تجسم می‌کنند و یک پیش‌زمینه ذهنی برای ثبت تصویر خود دارند. عکاسی-مستقیم، یک رویکرد مبتنی بر فرآیند انجماد سوژه در یک لحظه از زمان است. این نشان‌دهنده فوری بودن و ثبت لحظه‌ای می‌باشد، شبیه تکنیک فریز سوژه در کسری از ثانیه (عابدی، ۱۳۹۹، ۱۵۲-۱۵۵). عکاسی صریح، البته سنتی به قدمت خود رسانه دارد. تصویر داگرتوپی^{۲۵} چنان شکننده بود که رتوش کردن را ناممکن می‌کرد و غلظت نکایتوهای کالوتیپ نیز حتی در شرایطی که به طور معمول با به‌کاربردن رنگدانه در پشت کاغذ تقویت می‌شد، به ندرت به صورت بنیادین تغییر می‌یافت. رتوش کردن پرتره در دوران کلودیون به کار رایجی تبدیل شد، با اهدافی بیشتر تزئینی تا زیباشناختی؛ برای راضی کردن مشتری با حذف ضایعات پوستی و رد زمانه (نیوهال، ۱۳۹۷، ۲۲۹ و ۲۳۰). پل استرن اولین کسی بود که این شیوه را در عکاسی خود استفاده کرد (تاسک، ۱۳۸۴، ۱۲۷). شعار عکاسی صریح این بود: «اجازه بدهید عکس‌ها شبیه عکاسی باشند نه چیز دیگر» (بتس، ۱۳۹۸، ۱۰۸).

رکود بزرگ اقتصادی در آمریکا و دلایل شروع آن

آمریکا از سال ۱۹۲۹ وارد رکود بزرگ اقتصادی شد و این امر تأثیر بسیاری بر شرایط زندگی مردم گذاشت. رکود بزرگ^{۲۶} بدترین بحران اقتصادی پس از انقلاب صنعتی در جهان بود که با سقوط بازار سهام در آمریکا و در اکتبر سال ۱۹۲۹ آغاز شد. در طول دهه ۱۹۲۰، اقتصاد آمریکا با سرعت بسیار زیاد گسترش یافت و در سال‌های ۱۹۲۰ تا ۱۹۲۹، ثروت این کشور بیش از دو برابر شد. در این سال‌ها با رونق گسترده بازار سهام، اکثر مردم پس‌اندازهای خود را در وال استریت^{۲۷} سرمایه‌گذاری می‌کردند و این محبوبیت بورس

در آگوست ۱۹۲۹ به اوج خود رسید. تا زمانی که اعتماد جامعه به اقتصاد حاکم بر کشور وجود داشت و خرید کالا از طرف مردم صورت می‌پذیرفت، قیمت‌ها پایین نمی‌آمدند. اما تا سال ۱۹۲۹ خرید و فروش سهام در بازار بورس بسیار سودآور بود، حتی سودآورتر از سرمایه‌گذاری در یک شرکت تولید کالا و بهره‌مند شدن از بخشی از سود آن در آینده. هر چه تعداد خریداران سهام بیشتر می‌شد، قیمت سهام بالاتر می‌رفت و این باعث شده بود که قیمت‌ها غیرواقعی و حبابی باشند که بر اساس تقاضای خریدار اعمال می‌شدند، نه بر پایه سودآوری شرکت مربوطه. در عین حال، دستمزدها بسیار پایین بود و بدهی مصرف‌کنندگان به شدت رو به افزایش بود. در همین حین تولیدات کشاورزان بیش از نیاز مصرف‌کنندگان بود و باعث می‌شد که قیمت محصولات کشاورزی بسیار پایین باشد و این مسأله سبب کاهش درآمدشان شده بود و نمی‌توانستند وام‌های رهنی خود را بازپرداخت کنند. خیلی از مردم وام می‌گرفتند تا در بازار بورس سهام بخرند، ولی توانایی بازپرداخت وام‌ها را نداشتند و در انتظار سود سهام خود بودند. برخی از بانک‌داران و سیاستمداران به بانک مرکزی فدرال توصیه کردند که نرخ بهره بانک‌ها را افزایش دهند تا از سودآوری وام‌گیری برای سرمایه‌گذاری کاسته شود. اما این پیشنهاد مورد قبول واقع نشد. در ۲۹ اکتبر ۱۹۲۹ که به نام سه‌شنبه‌سیاه معروف است، سرمایه‌گذاران شروع به فروش گسترده سهم‌های گران‌قیمت خود کردند و حدود ۱۶ میلیون سهم معامله شد و بازار سهام سقوط کرد. این باعث شد که کارخانه‌ها و سایر کسب‌وکارها به ناچار تولید را کاهش داده و کارگران زیادی را اخراج کنند یا حقوق آن‌ها را کاهش دهند. ۲۹ اکتبر سرآغاز «بحران بزرگ» در ایالات متحده تلقی می‌شود. پس از این ریزش عظیم قیمت سهام در بازار بورس، بیشتر بانک‌ها از پا افتادند. آن‌ها قادر نبودند به سپرده‌گذاران از حسابشان پول پرداخت کنند. مردم وحشت زده به بانک‌ها هجوم آورده و پول‌های خود را بیرون می‌کشیدند. آن‌ها پول خود را داخل خانه‌هایشان پنهان می‌کردند. این اتفاق باعث شد که پول‌ها از گردش خارج شده و بانک‌ها یک‌به‌یک اعلام ورشکستگی کنند.

بسیاری از مردم که خریده‌های خود را با کارت اعتباری انجام داده بودند، همچون خرید خانه، ماشین و... دیگر نمی‌توانستند قسط‌های خود را بپردازند و در نتیجه سلب مالکیت‌ها شروع شد. خیلی از مردم از خانه‌های خود رانده شدند و در پارک‌ها ساکن شدند. به مرور مناطقی را برای خود مهیا کردند شبیه به حلبی‌آباد که از مقوا و حلبی سرپناه‌هایی را برای زندگی خود فراهم نمودند. در ادامه این شرایط بحرانی، در سال ۱۹۳۰ خشکسالی هم به مشکلات قبلی اضافه شد که باعث مرگ بسیاری از مردم، دام‌ها و از بین رفتن محصولات کشاورزی شد. بخش بزرگی از روستایی‌ها ناچار شدند برای پیدا کردن کار به شهرها کوچ کنند. تا اوایل سال ۱۹۳۳ بانک‌های زیادی در آمریکا تعطیل شدند. در سال ۱۹۳۲ آمریکا به بدترین رکود ممکن گرفتار شد، طوری که حدود ۱۵ میلیون نفر بیکار بودند (فارل، ۱۳۹۲، ۱۷-۳۰). این روکود بزرگ بر تمامی جهان، خصوصاً کشورهایی که با آمریکا مراودات اقتصادی داشتند، بسیار تاثیر گذاشت و آن‌ها را نیز وارد رکود اقتصادی کرد. این باعث شد

که بحران بزرگ اقتصادی سراسر جهان را در بر گیرد.

وضعیت زنان در دوران رکود

در دوران رکود بزرگ در شرایط زنان نیز تغییراتی ایجاد شد. همواره در کارهای یکسان، حقوق زنان پایین‌تر از حقوق مردان بوده و هنوز هم این قاعده برقرار است، اما در آن سال‌ها تفاوت بین این پرداخت‌ها بسیار بیشتر و فاحش بود. این اتفاق باعث شد که کارخانه‌ها و صنایع ترجیح دهند که از نیروی انسانی مؤنث بهره ببرند و همین امر، مردان زیادی را بیکار کرد. مردان بسیاری شغل‌های خود رو از دست می‌دادند و زنان جای آن‌ها را می‌گرفتند. از طرفی قانونی وجود داشت که زنان متاهل حق کار کردن نداشتند و همین مسأله باعث شد خیلی از زنان مجرد باقی بمانند تا بتوانند کار کنند. به نظر می‌رسد که هر دوی این موارد در مورد برنیس ابوت صدق می‌کند. اول این که در همان دوران، برای ادامه پروژه خود، توانست حمایت مالی کسب کند و از طرفی، مجرد ماندن و ازدواج نکردن او می‌تواند ریشه در قانون حق اشتغال نداشتن زنان متاهل، داشته باشد. همه این موارد منتج به این شد که برنیس زنی مستقل باشد و به کسی تکیه نکند.

پروژه‌های هنری در دوران رکود

در همین دوران بود که روزولت^{۲۸} رئیس‌جمهور آمریکا شروع به اتخاذ تصمیماتی برای رفع این رکود کرد که نام آن را «اقدام جدید»^{۲۹} گذاشت. در این میان یکی از کارهای او راه اندازی «سازمان پیشرفت کار»^{۳۰} بود که برنامه‌ای برای اشتغال‌زایی دائمی برای حدود ۸،۵ میلیون نفر در سال‌های ۱۹۳۵ تا ۱۹۴۳ در نظر گرفت. این برنامه از مواردی بود که به هنرمندان هم در راستای کارهای هنری‌شان کمک کرد. از جمله آن‌ها برنیس ابوت بود که برای انجام ادامه پروژه عکاسی از شهر نیویورک توسط بخش هنری همین برنامه به نام «پروژه هنری فدرال»، مورد حمایت مالی قرار گرفت (فارل، ۱۳۹۲، ۴۷-۸۳). مستندنگاری شهر نیویورک که توسط برنیس ابوت آغاز شد، بر اساس تجارب عکاسی او در پاریس و همچنین الهام گرفتن از کارهای اوژن اتزه صورت گرفت. او شهر را به عنوان موضوعی درک کرد که منعکس‌کننده نمود زندگی است. از دیدگاه ابوت، هدف از انجام این پروژه، درک و دریافت گذشته، حال و آینده از طریق عکس‌ها بود. وی وضوح، نظم و ترتیب خاصی را در اجرای این پروژه به اجرا گذاشته است (روزنبلوم، ۱۴۰۰، ۵۵۹).

پایان رکود اقتصادی

در سال ۱۹۳۹ جنگ جهانی دوم آغاز شد. در تمام کشورهایی که درگیر جنگ شدند، هم‌چون ایتالیا، آلمان و ژاپن شرایط اقتصادی رو به بهبود رفت. روزولت تصمیم گرفت نام اقدامات در حال انجام را از «اقدام جدید» به «جنگ را برنده شو» تغییر دهد. همین تغییر به ظاهر کوچک، نوع تغییرات در نحوه به کارگیری از بودجه فدرال را در آمریکا می‌توانست منعکس کند. این که کنگره آمریکا به «اقدام جدید» پایان داد و برای مقابله با اتفاقات احتمالی ناشی از جنگ، نوع سرمایه‌گذاری تفاوت کرد (راچوی، ۱۴۰۰، ۱۳۷-۱۴۳). تدارکات جنگی باعث شد کم‌کم بحران اقتصادی از بین برود. آمریکا هم در جهت تقویت زیرساخت‌های نظامی خود شروع به کار کرد. روزولت،

رئیس‌جمهور آمریکا تصمیم گرفت که از انگلیس و فرانسه در برابر آلمان حمایت کند و به همین دلیل بخش تولید کشور آمریکا را به سوی اهداف دفاعی و تامین سلاح متمرکز کرد و این باعث شد که شغل‌های بیشتری در بخش خصوصی ایجاد شود. همین امر به مرور زمان و با واردشدن آمریکا به جنگ و رشد در بخش صنعت و خدمت اجباری، نرخ بیکاری را بسیار کاهش داد و در نتیجه آمریکا از این رکود اقتصادی ده‌ساله خارج شد. همه این‌ها به یمن راه‌اندازی کارخانه‌های تولید اسلحه و کارخانه‌هایی که مواد غذایی و پوشاک موردنیاز افراد درگیر جنگ را تامین می‌کردند، اتفاق افتاد (فارل، ۱۳۹۲، ۱۱۰-۱۲۳).

تئوری بازتاب

در هر دوره تاریخی، بر اساس شرایط سیاسی، اقتصادی و اجتماعی و همچنین سلاقی و اندیشه عموم مردم، شیوه‌های مختلفی برای بیان نظرات و عقاید به وجود آمده‌است که یکی از این شیوه‌ها، انواع هنر است. رسالت جامعه‌شناسی هنر، آشکار کردن و نشان دادن پیوندهای میان تکامل اجتماعی و کیفیت‌های متغیر و متنوع آفرینش هنری است. بین هنر و جامعه پیوند نزدیک و متقابلی وجود دارد. چون تولیدکننده اثر هنری که همان هنرمند است، در همان جامعه در حال زندگی است و از طریق هنر خود سعی دارد تفکرات و ایدئولوژی‌های خود را به دیگران نشان دهد، تفکراتی که از نیازهای خود او در همان جامعه برمی‌آید. یک هنرمند نابغه کسی است که توسط هنر خود، جریان‌های جاری در جامعه خود را منعکس کند. هرگونه تغییر در ساختار جامعه بر روی هنرمند و در نتیجه هنر او تاثیر می‌گذارد. شیوه‌های بیان، به مرور در تاریخ پیشرفت کرده و تکامل یافته‌اند. اختراع عکاسی نقش تعیین‌کننده‌ای در این تکامل داشته‌است (فرون، ۱۷۰۴۰۰).

در جامعه‌شناسی هنر، دو رویکرد وجود دارد: رویکرد شکل‌دهی و رویکرد بازتاب.

رویکرد شکل‌دهی به این معناست که اثر هنری به شکل‌دهی جامعه کمک کند و در واقع بر جامعه و مردم تاثیرگذار باشد.

رویکرد بازتاب یعنی این‌که هنرمند بازتابی از شرایط جامعه باشد و در واقع از جامعه و مردم تاثیر پذیرد.

هنر اصیل، بازتابی از زندگی واقعی و اتفاقات و معضلات جامعه و مردم است. در این راستا عکاسی، در بین دیگر هنرها، به بهترین شکل می‌تواند این بازتاب را انجام دهد. در زندگی معاصر، عکاسی جایگاه بسیار مهمی یافته‌است. عکاسی، هنری است که بخشی از زندگی هر روزه مردم است و به طور کامل در زندگی اجتماعی بشر، آمیخته شده‌است. قدرت عکاسی در بازتولید دقیق واقعیت بیرونی، به خاطر مکانیکی بودن و نوع تکنیک آن، به آن خصلتی مستند می‌بخشد و آن را به وفادارترین و بی‌طرف‌ترین شیوه بازتولید زندگی اجتماعی بدل می‌سازد (فرون، ۲۰۱۴۰۰). عکس‌های مستند با آنکه بازتاب عینی واقعیت هستند، اما تجربیات زیسته عکاس در نوع نگاه او به موضوع و اتفاق، در هنگام عکاسی تاثیرگذار است و در نتیجه خلاقیت عکاس در عکس ثبت‌شده، واضح و قابل مشاهده است. قطعاً اگر عکاس دیگری از صحنه مشابه عکاسی می‌کرد، به شکلی دیگر و از زاویه‌ای دیگر آن را ثبت می‌نمود. از آنجا که عکس یک

نوع سند تصویری است، در نهایت کلیت زیسته زندگی بشر در یک دوره خاص را می‌توان در عکس‌های مستند آن دوران مشاهده کرد.

معرفی پروژه عکاسی «نیویورک در حال تغییر»

همانطور که قبلاً هم عنوان شد، برنیس ابوت در اوایل سال ۱۹۲۹ برای سفری کوتاه به نیویورک رفت، اما با دیدن تغییر و تحولات شگرف در این شهر تصمیم گرفت که فوراً به آنجا نقل مکان کرده و عکاسی از شهر در حال تغییر را آغاز کند. او تصمیم گرفت که استودیوی پرتره‌اش را در پاریس، که در آن پرتره‌های حیرت‌انگیزی از هنرمندان و نویسندگان گرفته بود، واگذار کند و به آمریکا بازگردد. در عکاسی از نیویورک نه تنها به جنبه بیرونی و خارجی شهر دقت می‌کرد، بلکه روح آن را هم مورد توجه قرار داده بود (نیوهال، ۱۳۹۷، ۳۲۳). طی دهه ۱۹۳۰ رویکرد غالب عکاسی در آمریکا، مستندنگاری بود. برنیس ابوت، بعد از آشنایی با اوژن اژه، بسیار تحت تاثیر شیوه واقع‌گرایی بی‌پیرایه او شده بود و با همین رویکرد در شهر نیویورک اقدام به عکاسی نمود. او هزینه این پروژه را از طریق کار برای مجلات و تدریس تأمین می‌کرد تا این‌که در ۱۹۳۵ با شرکت در پروژه هنرهای فدرال (اف ای پی) اداره پیشرفت کار، توانست سرمایه لازم را به دست آورد. اما شیوه کار ابوت به صورت کامل شبیه به روش اژه نبود، بلکه او جدیت اژه و شیطنت تجربه مدرنیستی پاریسی‌اش را باهم ترکیب کرده بود (هرش، ۱۳۹۹، ۵۷۱).

ابتدا با دوربین‌های سبک و بر روی دست از نیویورک عکس گرفت، اما به زودی شروع به کار با دوربین بزرگ ۸ در ۱۰ اینچ کرد. با استفاده از این قطع فیلم او می‌توانست بسیاری از جزئیاتی را که لازم داشت، ثبت کند (حمیدیان و توکلی، ۱۳۹۲، ۲۵۴). او خود در این باره می‌گوید که چون شهر نسبت به آن شهری که او از قبل می‌شناخت، بسیار تغییر کرده بود، در نتیجه در ابتدا با دوربین کوچک دستی شروع به عکاسی به صورت اسنپ‌شات^{۳۱} کرد تا بتواند شهر را بهتر بشناسد. اما بعداً چون عکس‌هایی که می‌خواست ثبت کند، بیشتر بناهای معماری بودند و جزئیات در عکس برای او خیلی مهم بودند، یک دوربین ویوکمرا^{۳۲} ۸ در ۱۰ اینچ تهیه کرد. با این‌که استفاده از آن پیچیده و زمان‌بر بود و

تصویر ۳- ایستگاه پن (پنسیلوانیا)، منهن، ۱۹۳۵م‌اخذ:

زمان ثبت عکس در آن‌ها طولانی بود و به همین سبب از سوژه متحرک نمی‌توانست عکس بگیرد، اما برای بالابردن کیفیت عکس، لازم بود (Wheelock&Weaver, 1992). ابوت خود در یکی از کتاب‌هایش توصیه می‌کند که «تا جای ممکن از دوربین قطع بزرگ استفاده کنید، چراکه عکس‌ها از نظر جزئیات، کامل و در اطلاعات، غنی خواهند بود. چنین عکس‌هایی می‌توانند خواننده شوند؛ آن‌ها تصویرسازی نیستند، بلکه خود منابع واقعی هستند» (نیوهال، ۱۳۹۷، ۳۲۴). شهر نیویورک به سرعت در حال تغییر بود، تا این حد که مثلاً اگر مکانی را مد نظر قرار می‌داد و عکاسی می‌کرد، گاهی حتی در عرض کمتر از دو هفته آن مکان کلاً ناپدید می‌شد و اثری از آن باقی نمی‌ماند. به عنوان مثال خودش «ایستگاه پنسیلوانیا»^{۳۳} (تصویر ۳) را نام می‌برد که بعداً کاملاً تخریب شد. ابوت در سال‌های آتی از تخریب چنین سازه زیبا و چشم‌نوازی، ابراز ناراحتی می‌کند (Wheelock&Weaver, 1992). این تغییرات شهر در دهه سی به اوج خود رسیده بودند. ساختمان‌ها و آسمان‌خراش‌ها جای خانه‌های قدیم را در محله‌های قدیمی شهر می‌گرفتند. محله‌هایی که چرخ‌دستی‌ها در خیابان‌ها تردد می‌کردند. این تقابل کهنه و نو بسیار در جای‌جای شهر مشهود بود (حکیم‌زاده، ۱۳۹۹، ۷-۸). ابوت از زوایای گوناگون عکس می‌گرفت و حتی در بعضی موارد در هنگام چاپ عکس در کتاب، کادر تصاویرش را برش می‌زد تا روابط پیچیده و بحرانی میان مردم و یک شهر بزرگ را نشان دهد. او زیبایی و تباهی را در یک محیط شهری به گونه‌ای تند و شوخ‌طبعانه مقایسه می‌کند (هرش، ۱۳۹۹، ۵۷۱). نکاتی‌ها و مجموعه عکس‌های اصلی چاپ‌شده از آن‌ها اکنون در موزه نیویورک قرار دارند؛ این عکس‌ها می‌توانند همچون منابع تاریخی مورد رجوع قرار گیرند، چون بسیاری از مناطقی که وی عکاسی کرده دیگر وجود ندارند (نیوهال، ۱۳۹۷، ۳۲۳).

عکس‌های ابوت از نیویورک، هم‌چون عکس‌های ائزه از پاریس، ما را به اعماق مکاشفه‌های دقیق خیابان‌های شهر می‌برد. اما نگاه ابوت تفاوت‌های واضحی با عکس‌های ائزه دارد که مهم‌ترین آن‌ها، نقد جامعه آمریکایی است. ائزه عکس‌هایی بی‌طرفانه و عاری از هرگونه قضاوت از شهر پاریس ثبت کرده‌است، اما ابوت خوف و رخوت حاصل از زندگی آمریکایی را در عکس‌هایش به نمایش می‌گذارد. استفاده از زوایای غیرمتعارف همچون زاویه دید از پایین یا از بالا برای رساندن مفاهیمی خاص، و یا استفاده از زمان مناسب عکاسی که نورهای مصنوعی و طبیعی در کنار هم جلوه می‌کنند، حالتی پرتعلیق به برخی از عکس‌ها بخشیده‌اند. وی با این شیوه عکاسی، به عکاسی مدرن شهری تنوع بخشیده‌است (بتس، ۱۳۹۸، ۱۴۲). بدین ترتیب، شهر نیویورک مفسر خود را در برنيس ابوت یافت (نیوهال، ۱۳۹۷، ۳۲۳).

منتخبی از این مجموعه عکس که بیش از ۳۰۰ عکس را دربر دارد، در قالب کتابی با عنوان «نیویورک در حال تغییر» در سال ۱۹۳۹ منتشر شد. ابوت خود در این کتاب نوشته است: «گرفتن پرتره‌ای از یک شهر کار یک عمر است و یک پرتره کفایت نمی‌کند، چراکه شهر همواره در حال تغییر است. هر چیزی در شهر به طور متناسبی بخشی از داستان آن است. بدن مادی آن از آجر، سنگ، فولاد، شیشه

و چوب ساخته شده‌است و زندگی آن‌را خون مردان و زنان زنده و در حال نفس کشیدن شکل می‌دهند. خیابان‌ها، نماها، پانوراماها، دید چشمان پرنده و دید چشمان یک کرم، آدم اشراف‌زاده و آدم شرم‌آور، سطح بالا و سطح پایین، تراژدی و کمدی، فلاکت و ثروت، برج‌ها و آسمان‌خراش‌ها و ظاهر فرومایه خرابه‌ها، مردم مشغول به کار و مردم در خانه، مردم در حال بازی...» (نیوهال، ۱۳۹۷، ۳۲۴). در ادامه پنج عکس از این مجموعه بزرگ انتخاب شده که در مورد هر عکس، توصیف و تحلیل اختصاصی آن عنوان می‌شود و سپس در مورد کل مجموعه تفسیری ارائه داده خواهد شد. عکس‌هایی که از بین مجموعه انتخاب شده‌اند، برای آن‌که راحت‌تر قابل مقایسه با یکدیگر باشند، همگی دارای کادر عمودی هستند.

عکس اول (تصویر ۴). بر اساس شواهد می‌توان دریافت که از دوربین ویوکرا استفاده شده، چون ساختمان‌ها همگی عمودی هستند و هیچ یک وارد عمق پرسپکتیوی نشده‌اند. با این پیش‌فرض که می‌دانیم، ابوت پیرو عکاسی مستقیم و صریح بوده و در نتیجه در عکس‌های خود به هنگام ظهور و چاپ، هیچ‌گونه دست‌کاری انجام نمی‌داده‌است، اما پرسپکتیو این ساختمان‌ها اصلاح شده‌است. این موضوع بیانگر آن است که دوربین عکاسی، قابلیت تیلت‌شدن داشته‌است.

در عکسی که مورد بحث است، در پس‌زمینه چند ساختمان بلندمرتبه مشاهده می‌شود و در نیمه پایینی عکس و در پیش‌زمینه، ساختمانی به ظاهر کم‌ارتفاع قرار دارد. اما نکته قابل توجه آن است که همین ساختمان به ظاهر کوتاه قد، خود ۵ طبقه است، که چه بسا در زمانی که تازه ساخته شده‌بوده، نسبت به ساختمان‌های اطراف خود ابهت و عظمتی داشته، اما اکنون در برابر عظمت ساختمان‌های مرتفع پشت سرش تقریباً به چشم نمی‌آید. نمای ساختمان کوچک با ساختمان‌های بزرگ پشت سرش بسیار متفاوت است. در این ساختمان جلویی زندگی جاری است. با آن‌که به نظر

تصویر ۴- ساخت و ساز، قدیم و جدید، خیابان واشنگتن-۱۹۳۶. ماخذ: <https://www.metmuseum.org/art/collection>

می‌آید که قدیمی و روبه تخریب باشد، اما لباس‌های شسته در بالکن آن به چشم می‌خورد. با دقت کمی بیشتر حتی می‌توان متوجه شد که افراد ساکن این ساختمان، با ساختمان سمت چپی، که آن نیز ساختمانی کوتاه و کم‌ارتفاع است (باز هم در مقایسه با ساختمان‌های بلند و جدید)، دوستی و مودتی دارند و طناب آویز رخت‌ها را بین دو ساختمان به صورت مشترک، متصل کرده‌اند و از آن استفاده می‌کنند. در حالی که در ساختمان‌های جدید و شیک و تازه‌ساز پشت سر که بسیار بلند هم هستند، این نشانه‌ها به هیچ وجه قابل مشاهده نیستند. فقط تعداد زیادی پنجره بسته، نیمه‌باز یا باز دیده می‌شوند. جریان زندگی مشاهده نمی‌شود و حس دوستی و مودت بین افراد ساکن آن پنجره‌ها اصلاً قابل مشاهده و درک نیست. دنیای مدرن بی‌احساس و عاطفه در کنار دنیای قدیمی پر از احساس و مهربانی و کمک به هم‌نوع به نمایش گذاشته شده‌است. دنیای شیشه‌ای شیک اما سرد و بی روح در تضاد با دنیای رو به خرابی اما گرم و صمیمی.

در دوربین‌های قطع بزرگ همچون ویو کمرا، قسمت آکاردئونی وسط دوربین، بین لنز و صفحه حساس به نور این شرایط را فراهم می‌کرده‌است که عکاس بتواند با انجام تیلت^{۳۴}، شیفت^{۳۵}، رایز^{۳۶} و سوئینگ^{۳۷} پرسپکتیو را در عکاسی معماری در هنگام عکاسی از ساختمان‌ها اصلاح کند. (تصویر ۵) برای شفاف‌تر شدن عملکرد این نوع دوربین در این چهار نوع حرکت عنوان شده، هر کدام را می‌توان به طور مختصر توضیح داد:

- تیلت، حرکت سر دوربین یا انتهای دوربین به بالا و پایین نسبت به محور افقی است، حرکتی مشابه حرکت گردن انسان به هنگام نگاه کردن به بالا یا پایین.

- شیفت، حرکت جلو و یا عقب دوربین به سمت راست یا چپ است.

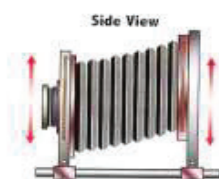
- رایز، حرکت جلو یا عقب دوربین به سمت بالا یا پایین است. - سوئینگ، حرکت ابتدا یا انتهای دوربین به چپ یا راست نسبت به محور عمودی است مشابه حرکت سر انسان به راست یا چپ، نسبت به گردن. (آدامز، ۱۳۷۹، ۱۵۹-۱۸۱)

در عکس بعدی (تصویر ۶) باز هم مشابه همان شرایط را شاهد هستیم، همان تقابل قدیم و جدید و تفاوت ارتفاع، اما این بار با این تفاوت که ساختمان کوچک و کم‌ارتفاع، یک کلیسا است. اینجاست که تفاوت مفهوم عکس را می‌توان فهمید. برنیس ابوت خود در این باره می‌گوید که در آن سال‌هایی که در کشورهای اروپایی سکونت داشت، مشاهده کرده بود که کلیساها چه با عظمت و پُرابهت ساخته شده بودند و کوچکی و خُرد بودن ساختمان‌های دیگر در برابر بزرگی کلیساها کاملاً به چشم می‌آمد. در حالی که

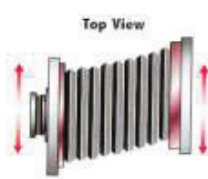
در نیویورک و در عکس‌هایی مشابه این عکس به وضوح می‌توان برعکس این اتفاق را مشاهده کرد (Wheelock&Weaver, 1992). این خود می‌تواند نشانه یک نکته خیلی اساسی و مهم باشد، آن هم میزان اهمیت دین و دین‌داری در جامعه است. این که در اروپا و در شهری هم‌چون پاریس که ابوت چند سالی در آن زندگی کرده بود، کلیسای بزرگی همچون کلیسای معروف نوتردام^{۳۸}، وجود دارد. عظمت و ابهت این کلیسا در مقایسه با دیگر ساختمان‌های شهر (در آن زمان)، بسیار قابل توجه بوده‌است. حتی امروزه که ساختمان‌های بلندمرتبه در شهر پاریس سر به فلک کشیده‌اند، اما همچنان آن کلیسا دارای اهمیتی بسیار بالاتر است. در حالی که در شهر نیویورک چنین نیست و آسمان‌خراش‌های این شهر از معروفیت و اهمیت بیشتری برخوردار هستند. برای اثبات این موضوع کافی است به این دو شهر فکر کنید. قطعاً در مورد پاریس یکی از شاخصه‌های

تصویر ۶- کلیسای سنت بارتولومئو، هتل والدورف-آسترونیا و ساختمان جنرال الکتریک-۱۹۳۶. ماخذ: <https://digitalcollections.nypl.org>

رایز

شیفت

تیلت

سوئینگ

تصویر ۵- به ترتیب از راست به چپ: سوئینگ، تیلت، شیفت، رایز. ماخذ:

<https://graphics.stanford.edu/courses/cs178-13/lectures/autofocus-18apr13.pdf>

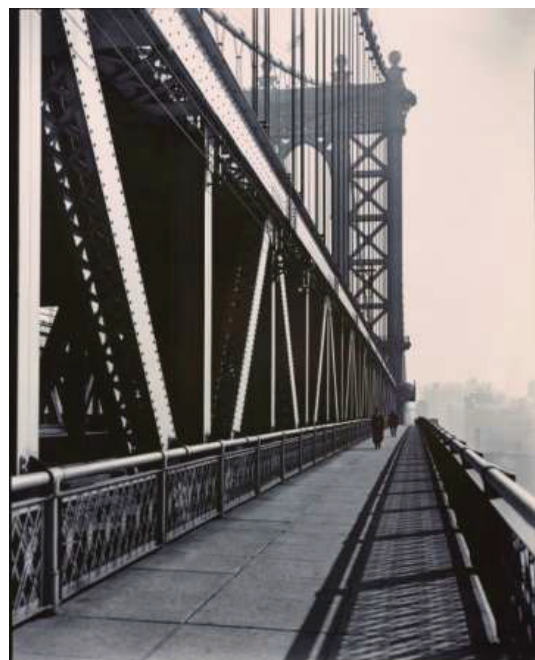
شهر، همان کلیسای نوتردام است، اما در نیویورک، به عنوان مثال ساختمان امپایر استیت^{۳۹} یکی از معروفترین‌ها است. در مورد نکته اصلاح پرسپکتیو هم همان قاعده‌ای که در عکس قبلی توضیح داده شد، در مورد این عکس نیز صدق می‌کند.

عکس سوم (تصویر ۷). این عکس از لحاظ زاویه عکاسی شده توسط ابوت جالب توجه است. به جای آن که از دور عکسی از پل بگیرد تا تمام سازه پل قابل مشاهده باشد، ابوت به روی پل آمده و عکسی ثبت کرده که به زیبایی، پرسپکتیو یک نقطه‌ای را به نمایش می‌گذارد. به خاطر حضور دو نفر در عکس که در حال عبور از روی پل هستند، عظمت و ارتفاع پایه‌های پل در مقایسه با ابعاد انسانی کاملاً قابل درک است. عکس طوری ثبت شده که غیر از ارتفاع و بزرگی پل، جزئیات پایه‌های فلزی سازه آن نیز تا حدود زیادی قابل مشاهده هستند. میله‌های آهنی که نگهدارنده پل هستند و پیچ‌های رو آن‌ها هم حتی قابل تشخیص هستند. این مشاهده جزئیات هم به خاطر استفاده از دوربین قطع بزرگ و یوکوما میسر شده است. اگر این عکس را در ابعاد بزرگ‌تر و در واقع ابعاد واقعی آن ببینند، این جزئیات بیشتر قابل مشاهده خواهد بود و بیشتر مورد توجه قرار می‌گیرند. این نکته، اتفاقی نبوده و ابوت به عمد برای ثبت همین جزئیات ریز و ظاهراً کم‌اهمیت، از دوربین و یوکوما استفاده کرده است. نوع انتخاب زاویه دید هم به شدت به کمک این اتفاق آمده است که این از تیزهوشی ابوت برمی‌آید. این‌گونه زاویه دید در عکاسی در آن دوران بسیار کم مورد استفاده قرار می‌گرفته است و کمتر کسی این ریسک را می‌کرده که چنین زاویه دید نامتعارف و خاصی را برای ثبت عکس خود استفاده کند. این نشان‌دهنده جسارت برنیس ابوت در عکاسی است. عکس چهارم (تصویر ۸)، با همان کادر مشابه سه عکس قبلی، اما این بار با زاویه دیدی خاص و متفاوت گرفته شده است. باز هم عکسی از یک پل اما این دفعه به شیوه‌ای دیگر و از زاویه‌ای دیگر. زاویه دید عکس از پایین در نظر

گرفته شده است. ابوت خود را به زیر پایه پل رسانده است و از آن پایین، عکسی ثبت کرده که ترکیب‌بندی قطری را پدید آورده است (ترکیب‌بندی بین پایه پل در گوشه پایین سمت چپ تصویر و بدنه پل در گوشه بالا سمت راست تصویر). اما مهم‌تر از آن، حس عظمت و قدرتی است که به خاطر این زاویه خاص عکاسی در سازه فلزی پل ایجاد شده است و احساس کوچکی و حقارتی است که به بیننده به عنوان ناظر این صحنه دست می‌دهد. این شیوه عکاسی قطعاً بی‌دلیل نبوده و به نظر می‌رسد که ابوت برای ایجاد همین حس این زاویه خاص را انتخاب نموده است. این‌که سازه‌ها عظیم هستند و انسان در برابر آن‌ها بسیار ریز و کوچک است. این‌که قدرت صنایع، به زور و بازوی انسان می‌چربد. این‌که صنعت و مدرنیسم بر انسان‌ها مسلط شده‌اند و بر آن‌ها برتری دارند. و باز هم چون عکس قبلی، تاکید می‌شود که این‌گونه زاویه دید خیلی مورد توجه عکاسان آن دوران نبود. معمولاً عکس‌هایی که ثبت می‌شدند، از دید هم‌سطح با چشم انسان^{۴۰} بودند. عکاسی کردن با این‌گونه زوایا، خلاقیت و جسارت خاصی را در آن دوران می‌طلبید، خصوصاً برای یک عکاس زن. عکس پنجم (تصویر ۹) که آخرین عکسی است که از این مجموعه بزرگ مورد بررسی قرار می‌گیرد، باز هم از کادر عمودی برای ثبتش استفاده شده است. ولی نکته بسیار قابل توجه آن نسبت به سایر عکس‌هایی که مورد تحلیل قرار گرفت، زاویه دید عجیب آن است. این‌که ابوت تصمیم گرفته که غیر از عکاسی از دید یک کرم (عکس قبلی)، عکاسی از دید پرنده را نیز تجربه کند و آن را

تصویر ۸- پل جورج واشنگتن، خیابان ریور ساید و خیابان ۱۷۹ام، منهن-۱۹۳۶. ماخذ: <https://www.metmuseum.org/art/collection>

تصویر ۷، منهن-۱۹۳۶. ماخذ: <https://www.metmuseum.org/art/collection>

به بیننده هنرش عرضه کند. دید عکاسانه‌ای که برای مخاطب عکس می‌تواند بسیار جالب توجه و جدید باشد. در مورد نحوه عکاسی این نوع از عکس‌های این مجموعه که تعداد آن‌ها کم هم نیست، خود برنیس ابوت می‌گوید که به شدت از ارتفاع هراسان بوده، اما با این حال بر ترس خود غلبه می‌کرده‌است و از ساختمان‌های بلند بالا می‌رفته و در لبه آن ساختمان‌ها قرار می‌گرفته و دوربین را بیرون از لبه ساختمان یا پنجره نگه می‌داشته، اما خودش جرأت این‌را نداشته که به خارج از پنجره یا لبه ساختمان پا بگذارد. با تمام این شرایط عکس‌های بسیار خوبی را در این شرایط ناپایدار دوربین ثبت کرده‌است، طوری که اصلاً به نظر نمی‌آید که دوربین در چنین شرایط سختی قرار گرفته و عکاس مجبور بوده مدت زمانی که برای نوردهی لازم بوده، دوربین سنگین و یوکمرا را در همین وضعیت نگه دارد تا عکس به درستی و بدون لرزش ثبت شود.

این نوع خاص زاویه دید از بالا به پایین، بر خلاف زاویه دید عکس قبلی که از پایین به بالا بود، حس تسلط و قدرت به بیننده می‌دهد. این که با وجود عظمت و ارتفاع زیاد ساختمان‌های ثبت شده در عکس، باز هم بیننده بالاتر از آن‌ها قرار می‌گیرد، یک نوع احاطه انسان بر محیط اطراف را می‌تواند القا کند. اما بیشتر از این حس، احساس شلوغی و سردگمی بین ساختمان‌های مرتفع و متعدد را به ذهن متبادر می‌کند. حسی شبیه گم‌شدن در بین این همه آهن و سیمان و شیشه، غرق‌شدن در این دنیای مدرن و صنعتی و احاطه شدن با آن است. انسانی که نمی‌داند مسیر درست از کجاست و کدام راه، راه صحیحی است برای رفتن. درست مثل کودکی که وارد یک محیط جدید شده و ترس همه وجودش را دربر گرفته، هیچ چیز برایش آشنا نیست و نمی‌تواند والدینش را پیدا کند. هیچ دست مهربانی نیست که او را کمک کند. او در حال غرق‌شدن در این دنیای جدید است. به طور کل در پایان می‌توان گفت که عکس‌های ابوت از پل‌های طولانی بر رودخانه‌های واقع در شهر نیویورک چون رودخانه هادسون^۱، اسکلت‌های فلزی آن‌ها، ساختمان‌ها و آسمان‌خراش‌ها همگی نشان‌دهنده پیشرفت و تقابل قدیم و جدید در کنار هم است. ساختمان‌های کم‌ارتفاع قدیمی در کنار آسمان‌خراش‌های طویل و سربه‌فلک کشیده جدید که حتی گاهی در کادر عکس جاننده‌اند، طوری جلوه این ساختمان‌های مرتفع چشم را به خود جلب می‌کند که در نگاه اول آن ساختمان کوتاه‌قد جلوی آن‌را نمی‌بینیم. در ابتدا عظمت و بلندی آن ساختمان چنددهه طبقه توجه بیننده را به خود جلب می‌کند. این تقابل گذشته و حال، قدیم و جدید و کهنه و نو همگی نشان از پیشرفت دارد؛

پیشرفتی که می‌توان گفت مشخصه خاص و منحصر به فرد نیویورک و هم‌چنین آمریکا در آن سال‌هاست. حتی امروزه بعد از نزدیک به یک قرن هم هرگاه سخنی از شهر نیویورک به گوش می‌رسد یا هروقت صحبتی از این شهر می‌شود، اولین خصیصه‌ای که به ذهن خطور می‌کند، آسمان‌خراش‌ها و ساختمان‌های مرتفع آن است. این ساختمان‌های چنددهه طبقه یا حتی بیش از صدطبقه مشخصه اصلی این شهر بزرگ و شلوغ هستند و شروع این اتفاق از همان سال‌هایی است که ابوت عکاسی از این شهر را آغاز کرده بود. به طوری که تا سال‌ها بلندترین ساختمان‌ها و حتی طولانی‌ترین پل‌های دنیا در همین شهر نیویورک واقع بودند و این رتبه اول را تا سال‌ها و حتی دهه‌ها با خود حمل می‌کردند. این صفت همچنان با شهر نیویورک همراه هست و این شهر یکی از معروفترین شهرها در دنیاست که این‌گونه ساخت‌وسازهای عظیم و خاص را در خود دارد.

تصویر ۹- خیابان وال استریت، از بام ساختمان ایورینگ تراست، منهن - ۱۹۳۸. ماخذ: سایت <https://digitalcollections.nypl.org>

نتیجه

برای عکاسی خود انتخاب می‌کرد، مجموعه بسیار متفاوتی را نسبت به دیگر عکاسان ایجاد کرده‌است. این پروژه مشتمل بر بیش از ۳۰۰ عکس است که ۵ عکس آن به عنوان نمونه انتخاب و مورد تحلیل و بررسی قرار گرفت. عکس‌های انتخابی طوری گزینش شدند که بتوانند قسمت بزرگی از اهداف مجموعه را معرفی کنند. این ۵ عکس به صورت مشابه در قاب‌های دیگر تکرار شده‌اند یا آن‌که نیت از عکاسی از دیگر فریم‌ها بسیار شبیه به تحلیلی است که از این ۵ فریم ارائه شده‌است. در نتیجه این‌گونه می‌توان بیان کرد که

پروژه عکاسی از شهر نیویورک در زمانه‌ای که تغییرات بسیار عمده را در خود شاهد بوده‌است، به شیوه عکاسی صریح و مستندنگارانه برای نسل‌های بعد می‌تواند به عنوان یک سند تاریخی مورد استفاده و مراجعه قرار بگیرد. این وظیفه خطیر را برنیس ابوت به خوبی به انجام رسانده‌است. هرچند عکاسانی دیگر نیز به این کار پرداختند، اما شرایطی که ابوت در آن شروع به عکاسی کرد، درست قبل از آغاز رکود اقتصادی بزرگ و نوع عکاسی او و زاویه‌های خاصی که

این ۵ فریم به خوبی می‌توانند تا حدود بسیار زیادی معرف این مجموعه بزرگ باشند. به طور قطع برنیس ابوت بسیار تحت تاثیر شرایط خاص آن روزهای نیویورک شرایط اقتصادی و اجتماعی غالب در جامعه آمریکای آن سال‌ها عکس‌های این مجموعه را ثبت کرده‌است. همان‌طور که در تئوری بازتاب گفته شد، تاثیرپذیری از اجتماع باعث می‌شود که عکس‌ها (خصوصاً عکس‌های مستند) نشان‌دهنده و معرف آن دوره خاص زمانی از جامعه باشند و این امر را به صورت کامل و تمام در قاب‌های ثبت شده توسط ابوت می‌توان مشاهده کرد. تفاوت طبقاتی ایجاد شده، تقابل گذشته و حال، تضاد بین زندگی مدرن و زندگی رو به زوال گذشتگان و موارد دیگری که یک‌به‌یک بیان شدند، در این مجموعه بازتاب یافته است. به غیر از این موارد، نوع زاویه‌نگاه عکاس به سازه‌های مدرن و صنعتی بسیار قابل توجه است که این نیز از همان منظر جامعه‌شناختی

اهمیت پیدا می‌کند. این‌که سازه‌ها آنقدر عظیم بوده و در برابر انسان کوچک و ضعیف، نمودی بسیار قدرتمند پیدا می‌کنند، از تاثیراتی است که به دلیل ساخت‌وسازهای بی‌رویه و صنعتی شدن جامعه-آمریکا در آن سال‌ها، نشأت گرفته‌است. حس گم‌گشتگی و سردرگمی در میان آن‌همه ساختمان‌های عریض و طویل هم در ادامه همین اتفاقات می‌تواند رخ دهد. ابوت به خوبی توانسته‌است همه این احساسات و شرایط را بدون هیچ‌گونه گفتاری و فقط به مدد عکس‌هایش به بیننده و مخاطب خود القا کند. در نهایت می‌توان گفت که برنیس ابوت به درستی توانسته‌است آن‌چه را که مدنظرش بوده در عکس‌هایش، مطرح کند و بسیار در این کار موفق بوده، به طوری که مخاطب و بیننده می‌تواند با دیدن عکس‌ها، شرایط آن دوران و تفاوت‌های فاحش موجود در جامعه را کامل درک و تصور کند.

پی‌نوشت‌ها

1. Lewis Hine.
2. Berenice Abbott.
3. Springfield.
4. Ohio.
5. Monson.
6. Maine.
7. The video: "Berenice Abbott: A view of the 20th Century" from The Vaults/The Metropolitan Museum of Art, URL: <https://www.metmuseum.org/perspectives/series/from-the-vaults>.
8. Ohio State University.
9. Man Ray.
10. Dadaism
11. Eugene Atget.
12. Museum of Modern Art (MoMA).
13. New York City.
14. FAP: Federal Art Project.
15. Changing New York.
16. Museum of the City of New York (MCNY).
17. LIFE Magazine.
18. Fortune Magazine.
19. MIT: Massachusetts Institute of Technology.
20. Monopod.
21. Pure or Straight Photography.
22. Pictorialism.
23. Paul Strand.
24. Alfred Stieglitz
25. Daguerreotype.
26. The Great Depression.
27. Wall Street.
28. Theodore Roosevelt.
29. New Deal.
30. Works Progress Administration.
31. Snapshot.
32. View camera.

33. Pennsylvania Station.
34. Tilt.
35. Shift.
36. Rise.
37. Swing.
38. Notre Dame Cathedral.
39. Empire State Building.
40. Eye Level.
41. Hudson River.

فهرست منابع

- آدامز، آنسل (۱۳۷۹)، دوربین عکسی (ترجمه پیروز سیار)، تهران: سروش
- بتس، ویلفرید (۱۳۹۸)، کتاب نقره ای (ترجمه کیارنگ علایی)، تهران: حرفه هنرمند.
- تاسک، پتر (۱۳۸۴)، سیر تحول عکاسی (ترجمه و تالیف محمد ستاری)، تهران: سمت.
- حکیم‌زاده، پدram (۱۳۹۹)، زنان عکاس جهان، تهران: شهر پدram.
- حمیدیان، تورج و توکلی، شهریار (۱۳۹۲)، فرهنگ عکاسان جهان، تهران: حرفه هنرمند.
- راجوی، اریک (۱۴۰۰)، رکود بزرگ و سیاست نو (ترجمه مختار قادری)، تهران: دنیای اقتصاد.
- روزنبوم، نیومی (۱۴۰۰)، تاریخ جهانی عکاسی (ترجمه کریم متقی)، تهران: کتاب پرگار.
- سارکوفسکی، جان (۱۳۹۱)، نگاهی به عکس‌ها (ترجمه فرشی آذرنگ)، تهران: سمت.
- عابدی، شیمما (۱۳۹۹)، سبک شناسی عکاسی، تهران: کتاب پرگار.
- فارل، جکلین (۱۳۹۲)، بحران بزرگ (ترجمه مهدی حقیقت‌خواه) (نسخه الکترونیکی کتاب)، تهران: ققنوس.
- فرون، ژیزل (۱۴۰۰)، جامعه شناسی عکاسی (ترجمه مریم وحدتی)، تهران: کتاب آبان.
- مغربی، زیبا، داستان دو شهر، نشریه دوهفته‌نامه تندیس، ۹ تیرماه ۱۳۸۸، شماره ۱۵۲.
- مورا، ژیل (۱۳۹۷)، کلمات عکاسی (ترجمه حسن خوبدل و کریم متقی)، تهران: حرفه نویسند.
- نیوهال، بیومونت (۱۳۹۷)، تاریخ عکاسی (ترجمه آذر نوش غضنفری)، تهران: مرکب سپید.
- هرش، رابرت (۱۳۹۹)، تاریخ اجتماعی عکاسی، شکار نور (ترجمه کیهان ولی نژاد)، تهران: کتاب پرگار.

ef4-0242ac110003

تاریخ مراجعه ۶ خرداد ۱۴۰۲:

<https://www.hankoneal.com/index.php/berenice-abbott>

تاریخ مراجعه ۶ خرداد ۱۴۰۲:

<https://www.metmuseum.org/art/collection/search?q=Berenice+Abbott&sortBy=Relevance&pageSize=0>

تاریخ مراجعه ۶ خرداد ۱۴۰۲:

<https://digitalcollections.nypl.org/items/20a89910-eb3c-013a-f80f-0242ac110003>

تاریخ مراجعه ۶ خرداد ۱۴۰۲:

<https://graphics.stanford.edu/courses/cs178-13/lectures/autofocus-18apr13.pdf>

ویدیو در سایت موزه متروپولیتن آمریکا، کارگردان و تهیه کننده Martha Wheelock و Kay Weaver تاریخ مراجعه ۶ خرداد ۱۴۰۲.

قابل دسترسی در:

From the Vaults, Berenice Abbott: A View of the 20th Century, 1992, Ishtar Films Inc. <https://www.metmuseum.org/perspectives/videos/2021/7/from-the-vaults-berenice-abbott>

تاریخ مراجعه ۶ خرداد ۱۴۰۲:

<https://www.nytimes.com/2018/06/01/books/review/berenice-abbott-julia-van-haafte.html>

تاریخ مراجعه ۶ خرداد ۱۴۰۲:

<https://digitalcollections.nypl.org/items/a610b680-9810-013a-7944-0242ac110002#/?uid=7c620ae0-9810-013a->

۱۰۴